

Tas bija kārtējais aukstais novembra vakars, kad galīgi negribējās bāzt degunu ārpus siltās, tējas garaiņu pilnās istabiņas.

Viņš sēdēja tāds sadrūmis nobružātajā ādas dīvānā, ar pildpsalvas galu bakstīdams burtnīcas lapu. Rīt, rīt atkal darba diena. Atkal jāceļas agri, atkal jāsatinas piecās kārtās, lai nenāktos amputēt apsaldēto degunu, atkal jāskrien no rīta pēc kafijas, pārmaiņus sildot aukstos pirkstus un lamājoties par sviedriem, ko radījusi steiga. Kā viņš necieta novembri!

Turklāt kolektīvs vēl uzspieda gatavoties kaut kādam patriotiskam pasākumam. Ja godīgi, viņš neiedziļinājās. Būšot runas birojā, un tad iešot skatīties salūtu. Katram jāizdomā kāds spožs vēlējums uz valsts simtgadi. Tāpēc arī viņš šobrīd nikni blenza burtnīcas lapā.

Pulkstenis lēni tikšķēja. Vienpadsmit. Pēc septiņdesmit divām stundām viņam būs jāblenž salūtā. Kurš gan nevēlētos svētdienas vakaru pavadīt ar kolēģiem! Priekšnieks bija nevainīgi ieminējies, ka “grupas sadarbība” uzlabošot “darba efektivitāti”. Tātad pasākums obligāts.

Viņš joprojām blenza lapā.

*

Svētdiena. Čupošanās birojā. Ārā joprojām auksts. Līņāja. Vismaz vairs nešķita, ka vējš kuru katru brīdi aizludinās pa gaisu gan pašu, gan vēlmi dzīvot.

Viņš kā rēgs planēja apkārt ar šampanieša glāzi. Mēģinājums ātri piedzerties joprojām bija neveiksmīgs, bet vismaz neviens viņam nelika izteikt kaut kādu vēlējumu. Burtnīcas lapa, joprojām tukša, gulēja uz galda.

Gāja stundas. Viņš zaudēja skaitu, beidzot juzdamies mazliet apreibis. Laiks doties uz salūtu. Viņš iekļāvās grupas aizmugurē, iedams lēnā solī. No malas viņi izskatījās pēc pirmklasniekiem, kas dodas ekskursijā. Nevēlējās, lai viņu arī par tādu notur.

Krastmalā, protams, bija pilns. Vismaz viņš bija gara auguma. Vietas izvēle ir mazsvarīga, ja tāpat redzi pāri visu galvām.

Apkārtējie bija saviļņoti. Smaidi zibēja i pa labi, i pa kreisi, skanēja čalas un kaut kur viņš dzirdēja kādu dungojam “Pūt, vējiņi”. Mazliet tālāk, jau daudz šķībākā tonī kāds kauca Prāta vētras “Mana dziesma”. Viņš noskurinājās. Būtu taču cilvēkiem jāsaprot, ka ne visiem vajag dziedāt publiski. Jādomā par apkārtējiem.

Skanēja himna (viņš labprāt būtu aizspiedis ausis, tik pretīgi viņam likās šie sķībi greizie māviēni) un tad – salūts. Pats dārgākais, kāds jebkad bijis. Sešdesmit miljoni. Visticamāk, visa viņa dzimta dzīves laikā tādu naudu nebija nopelnījusi.

Bet nebija nemaz tik slikti. Vai tas bija viņa vieglais reibums vai arī viņš bija nonācis dīvainā, greizas Prāta vētras dziedāšanas izraisītā transā, viņš piepeši atcerējās senas atmiņas.

Viņam bija septiņi gadi, un viņš stāvēja, tepat, krastmalā. Toreiz tētis bija viņu uzcēlis uz pleciem un mamma ik pa brīdim raižpilni pārbaudīja, vai puika turas stingri. Un tad – salūts.

Toreiz nebija tik grezni. Arī himnas šķībā dziedāšana viņam netraucēja. Viņš īsti nezināja, kas notiek, tomēr ļoti labi sajuta apkārtējo gaidas, prieku un cerības. Brīva valsts! To varēja dzirdēt visapkārt. Viņš īsti nezināja, kā ir nebrīva. Laikam tad, kad tev neļauj ēst konfektes. Kaut kas šajā visā viņu aizkustināja, un viņš skaļi smējās un rādīja ar mazo roķeli uz skaistākajām salūta puķēm.

Tagad pieaugušais viņš pasmaidīja. Kā viņš varēja aizmirst? Kurā brīdī cinisms un garlaicība viņu pamudināja aizmirst savu stiprāko, varenāko mīlestību?

Noritēja pirmās asaras.